

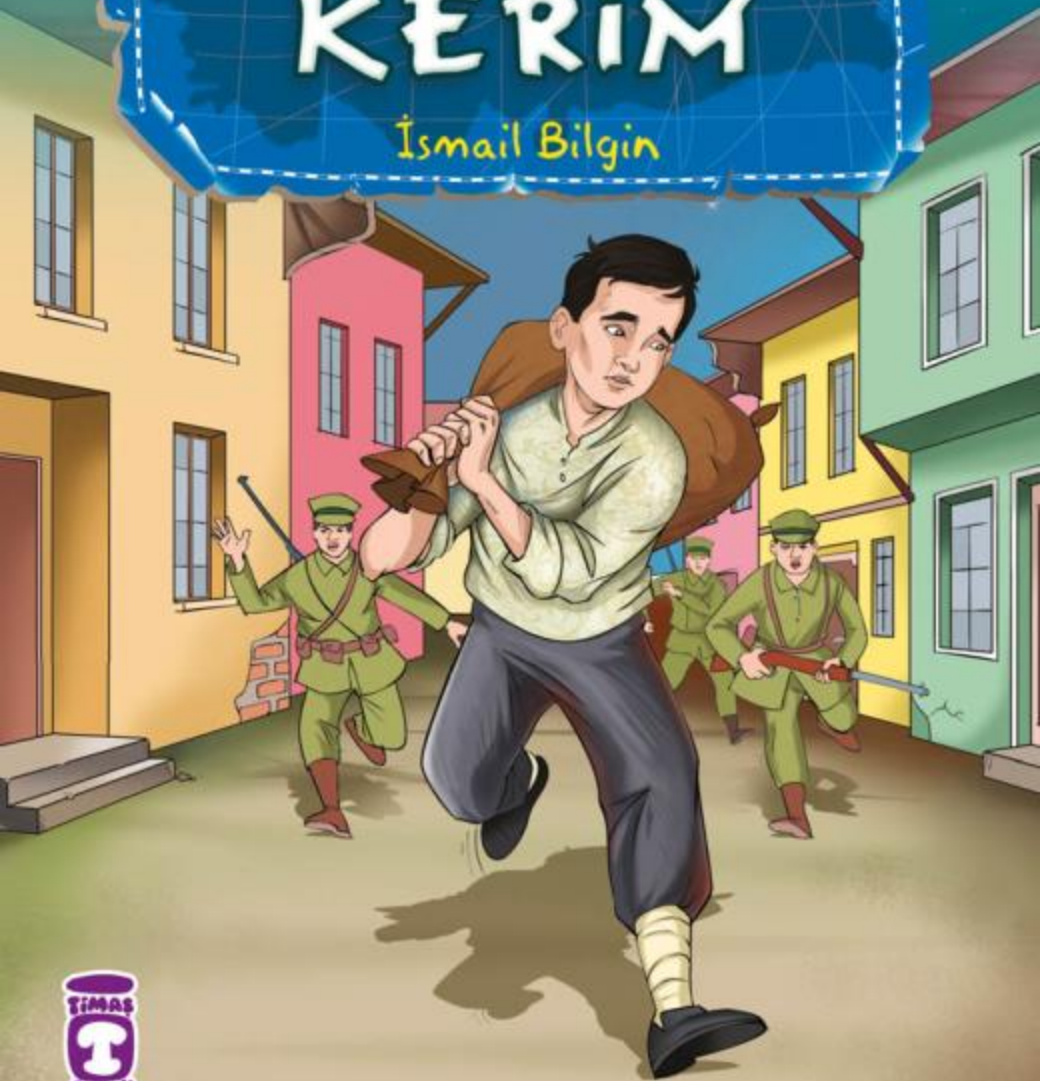
KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

14

~ADAPAZARI-ESKİŞEHİR~

KAMBUR KERİM

İsmail Bilgin

KAMBUR KERİM

-ADAPAZARI-ESKİŞEHİR-

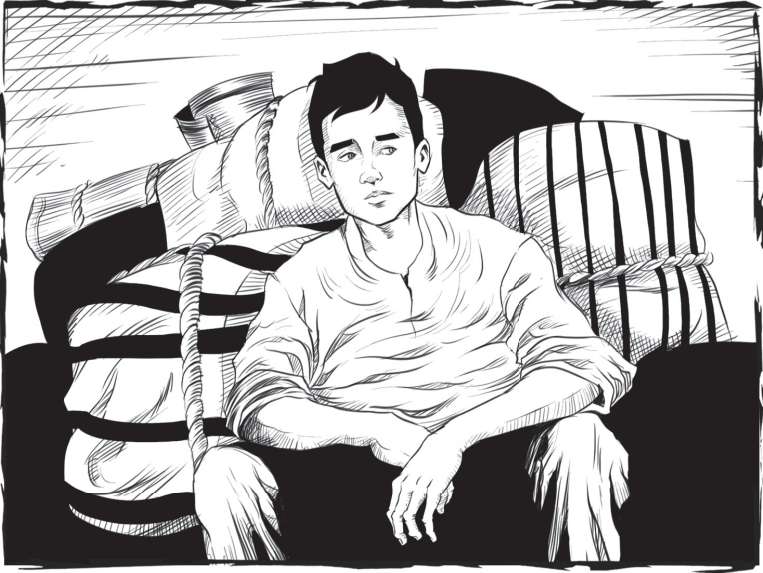
İSMAİL BİLGİN

I. Bölüm

ADAPAZARI'NDAN ESKİŞEHİR'E GÖÇ

Kerim fidan gibi bir çocuktuktu. On dört yaşındaydı. Babasına çok benzerdi... Uzun boylu, esmer, kara gözlüydü. Çalışkandı. İş yapmaktan yorulmazdı.

Kerim'i Adapazarı'nda herkes çok severdi. Ama o şimdi çok sevdiği şehirden ayrılıyordu. Kağrı arabasına eşyalarını yüklemiş vakit geç olmadan annesiyle yola çıkmışlardı. Kerim tıngır mıngır giderken hüzünlü hüzünlü dışarıyı seyrediyordu. Aklına babası gelmişti. Gerçi hiç çıkmıyordu ki... O yaşıyor olsaydı her şey çok farklı olurdu. Dışarıyı izlerken eski günlere daldı gitti Kerim.

Babasıyla birlikte atlarla ilgilenirdi. Su ve yem verir, onları tımar ederdi. Bu işleri yaparken babası ona nasihatte bulunurdu.

— Bak oğlum. Atlar çok asil hayvanlardır, insanların en büyük yardımcısıdır. Biz Türkler atları çok önemseriz. Atlara iyi davranmalısın. Onlar gösterdiğin sevgiyi anlarlar ve buna karşılık verirler.

Kerim, babası ile yarış yapmayı çok sevdi. Atlara binerlerdi. Adapazarı'nın tozlu yollarında yarışlardı. Babasını hep geçirdi. “Babam özellikle mi kaybediyor?” diye düşünürdü.

Öyle de olsa babasını geçtiği için çok sevinirdi. Yarış sonunda atını sever, okşardı. Ona cebinden çıkardığı akide şekerlerinden verirdi. Babası da her seferinde onu tebrik ederdi:

— Aferin oğluma, beni geçti yine. Artık büyük adam oldun Kerim.

Kerim bu sözlerden gururlanırdı. Kendi kendine, “Büyüdüm elbette!..” diye düşünürdü.

Kerim iç geçirdi. Eski günleri düşünmek onu üzüyordu. Bu güzel günler bir kâğıdın evlere gönderilmesi ile geçip gidivermişti. Kağıtta Osmanlı Devleti’nin savaşa girdiği, seferberlik ilan edildiği, bu yüzden de babasının askere çağrıldığı yazıyordu. Hepsi çok üzülmüştü. Hele annesi o kadar üzülmüştü ki, tarif edilemezdi. Ama elden gelen bir şey yoktu. Vatan göreviydi ve ne pahasına olursa olsun itaat etmek zorundaydılar. Babası askere giderken Kerim’i öpmüş onun kokusunu içine çekmiş ve şöyle demişti:

— Bak Kerim, eli her silah tutanı askere çağırırlar. Askere gitmek, vatani korumak demektir. Bu bizim görevimiz. Yurdumuza göz diken düşmanlara karşı ülkemizi, halkımızı korumak zorundayız. Ben gidiyorum.

Artık evin erkeği sensin. Annene yardımcı ol. Bana söz vermeni istiyorum. Ne olursa olsun iyilikten, doğruluktan, dürüstlükten ayrılmayacaksın, tamam mı? Hiçbir şeyden korkma. Allah bize yardım eder oğlum. Anlaşıldı mı?

Kerim ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Titreyen dudakları ile zorlukla “Tamam, söz.” diyebilmişti.

Babası onlarla vedalaşıp bir poşete koyduğu eşyalarıyla birlikte evden ayrılmıştı. Bir daha kendisinden haber alamamışlardı. Kerim bazı geceler annesinin odasında gizlice ağladığını duyardı. Annesi sürekli dua ederdi. Sonra bir

gün babasının Yemen cephesinde şehit düştü haberi geldi. Kerim şaşkınlıktan, kabullene-memekten ağlayamamıştı bile. Sadece yüreği-ne bir acı kazanmıştı.

Kerim her konuda annesine yardım etme-ye çalışıyordu. Ancak art arda kara haberler gelmişti. Osmanlı Devleti'nin savaşı kaybet-tiği duyuldu önce. Askerler terhis ediliyordu. Ülke savunmasız kalmıştı. Bir süre sonra düş-manlar yurdu işgale başladılar. Halkın elinde ne var ne yok alıyorlardı. Yokluk hüküm sü-rüyordu. Kerim de ihtiyaçlarını karşılayabil-mek için sahip oldukları, çok sevdikleri iki atı satmak zorunda kaldı. Karşılığında iki inek almışlardı. Artan para da çabucak bitmişti.

Kerim ve annesinin artık Adapazarı'nda yapacak birşeyleri kalmamıştı. Oradan ayrılıp akrabalarının yanına gitmeye karar verdiler. Eskişehir'de dayısı ve teyzesi yaşıyordu. İşte bu yüzden kağnıya binmiş Eskişehir'e doğru yola koyulmuşlardı.

Kerim Eskişehir'in durumunu çok merak ediyordu. Düşmanlar acaba orayı da sarmış mıydı?

— İnşallah orada düşman yoktur. Ama olsa da ben onlardan korkmuyorum. Babama söz verdim. Annemi koruyacağım, vatanımı koruyacağım, düşmanlardan da korkmayacağım. Ben şehit oğluyum, diye mırıldandı Kerim.

Sonra düşüncelerinden sıyrıldı. Yolculuk sırasında pek çok acı tablo ile karşılaşılıyorlardı. Düşmandan kaçan aileler, Anadolu'nun içlerine doğru hareket ediyorlardı. İnsanlar yalnızca en gerekli eşyalarını yanlarına alarak çok sevdikleri memleketlerinden ayrılmak zorunda kalıyorlardı. Kerim bu duruma o kadar üzülmüyordu ki artık üzüntüsü öfkeye dönüşmüştü. Yolculuk yaptığı süre içerisinde kendi kendine söz verdi:

— Elime fırsat geçerse, bunun hesabını düşmandan soracağım. Yemin ederim soracağım...

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Eskişehir'e geldiler. Annesi son zamanlarda çok halsizdi. Bu yolculukta sağlığı daha da bozulmuştu. Kerim ona moral vermeye çalışıyordu: